

ΕΤΟΣ 58ov

14 Μαρτίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 11 (2963)

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

«Τοῦτο τό γένος ἐν οὐδενί δύναται ἐξελεῖν εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ». Τή δύναμη καί τήν ἀξία τῆς προσευχῆς ὑπαινίσσεται ἡ φράση αὐτή τοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος μέσα ἀπό τή θαυματουργική θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ. Γιά τήν προσευχή ὁ σημερινός ἑορταζόμενος ὁσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος γράφει ὅτι εἶναι «Θεοῦ τυραννίς εὐσεβῆς», δηλαδή ἕνας εὐσεβῆς τύραννος τοῦ Θεοῦ, πού δέν ἀφήνει τόν ἄνθρωπο νά ἡσυχάσει.

Ὁ λόγος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ διδασκαλία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, θεωρεῖ τήν προσευχή φυσική ἐκδήλωση τῆς ψυχῆς, ζωτική ἀνάγκη, ἀλλά καί ὕψιστο ὅσο καί μοναδικό προνόμιο τοῦ ἀνθρώπου. Καί αὐτό, γιατί ἡ προσευχή ἔχει τή ρίζα τῆς στήν ἀρχή τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ ἀκοῦμε τόν Θεό νά ῥέει μετά τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων «Ἀδάμ ποῦ εἶ;», Ἀδάμ ποῦ εἶσαι; Εἶναι ὁ διάλογος τῆς προσευχῆς πού ἐγκαινιάσθηκε τότε καί συνεχίζεται μέχρι σήμερα καί ὅσο θά ὑπάρχει σήμερα στή ζωή τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί τί ἄραγε εἶναι ἡ προσευχή; Εἶναι ἡ συνομιλία καί ὁ διάλογος τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Ἡ περιπετειώδης πορεία τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά συναντήσῃ τόν Θεό ἀπό τόν ὁποῖο ἀποξενώθηκε. Ὁ λόγος καί ἡ ἐμπειρία τῆς προσευχῆς εἶναι θέμα βαθύ καί ἀνεξερεύνητο. Εἶναι τόσο γνωστό ὅσο καί ἄγνωστο, γιατί συνδέεται μέ αὐτό τό ἴδιο τό μυστήριο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Στοιχεῖα τῆς προσευχῆς

Σέ πολλές περιπτώσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης διαβάζουμε ὅτι ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καί ἡ ἐπιμονή. Ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί αὐτοπαράδοση στήν ἀγάπη του. Σέ πολλὰ περιστατικά τῶν εὐαγγελίων βλῆπουμε τόν Χριστό νά θέτει παιδαγωγικά ἐμπόδια στήν ἱκανοποίηση τῶν αἰτημάτων τῶν ἀναξιοπαθούντων ἀνθρώπων. Ὅμως γνωρίζει ἡ πίστη νά μάχεται μέ ὅλα καί νά νικά. Ἡ ἄρνηση τοῦ Κυρίου νά θεραπεύσει

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. θ' 17-31)

Γενεά άπιστων;

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καί λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον καὶ ὄπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς Μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεά ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτόν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκλύετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἶ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τό, Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατήρ τοῦ παιδίου, μετὰ δακρῶν ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος, ἐπέτιμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω· Ἐξέλθε ἐξ αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν, καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν, ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρός, ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον, οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν· ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεθῆναι, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξεληθόντες, παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἠθέλην ἵνα τις γνῶ. Ἐδίδασκε γάρ τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

τὴν ἀσθένεια συνήθως δοκιμάζει τὴν πίστη, θερμαίνει τὴν προσευχή, ἀποδεικνύει τὴν ταπείνωση καί, τελικὰ, ὀδηγεῖ στό θαῦμα καί τὴ σωτηρία. Μόνο οἱ δυνατέες προσευχέες μέ θερμὴ πίστη καὶ ἀληθινὴ ἐπιμονὴ σπάζουν ὄλους τοὺς φραγμούς καί τὰ ἐμπόδια καὶ ἀνοίγουν τίς πύλῃς τοῦ οὐρανοῦ. «Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· Ζητεῖτε, καὶ εὐρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν· πᾶς γάρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται ἢ τίς ἐστιν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;» (Μτ. 7,7-9). Ὁ πιστός ἔχει τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεός, στήν παγγνωσία Του, ξέρει καλὰ τίς ἀνάγκες καὶ τὰ αἰτήματα τῶν ἀνθρώπων. Δέν περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς νά μάθει τί ζητᾶμε. Ὅμως ἐμεῖς οἱ πιστοὶ ἔχουμε τὴ συναίσθηση ὅτι εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Ἐκεῖνος εἶναι ὁ πατέρας μας. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ σχέση μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νά τὸν ἐμπιστευόμαστε.

Μέσα ἀπὸ τὴν προσευχὴ πέφτουμε στήν ἀγκαλιὰ Του καὶ ζητᾶμε νά μὴ μᾶς ἐγκαταλείψει τὸ ἔλλειος καὶ ἡ χάρη Του, γιατί ὑπάρχουμε καὶ ζοῦμε ἀπὸ Ἐκεῖνον. Γιατί χωρὶς Αὐτόν τὰ πάντα σκοτεινιάζουν, καταρρέουν καὶ ἐκμηδενίζονται «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Ὁμοιολογοῦμε μέ ταπείνωση ὅτι «Σοί

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, κάποιος ἄνθρωπος προσῆλθε εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ προσίπτων εἰς τὰ πόδια του, τοῦ λέει: “Διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τὸν υἱόν μου, πού ἔχει πνεῦμα ἄλλον. Ὅπου τὸν πιάσῃ, τὸν ρίχνει κάτω καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τὰ δόντια καὶ γίνεται ξερὸς. Καὶ εἶπα εἰς τοὺς μαθητὰς σου νὰ τὸ βγάλουν ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν”. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, “Ὁ γενεὰ ἄπιστη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας, ἕως πότε θὰ σᾶς ἀνέχομαι; Φέρετέ τον σ’ ἐμέ”. Καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν. Καὶ μόλις τὸ πνεῦμα τὸν εἶδε, ἀμέσως τὸν συνετάρaxε καὶ ἔπεσε εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκυλιότανε καὶ ἀφρίζε. Καὶ ἐρώτησε τὸν πατέρα του, “Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε πού τοῦ συνέβη αὐτό;”. Αὐτὸς δὲ εἶπε, “Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας. Πολλές φορές καὶ σπὴν φωτιά τὸν ἔρριξε καὶ στά νερά, διὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ. Ἄλλ’ ἂν μπορῆς νὰ κάνῃς τίποτε βοήθησέ μας, σπλαγχνίσου μας”. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, “Ἐάν μπορῆς νὰ πιστέψῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον πού πιστεύει”. Τότε ἐφώνaxε ἀμέσως ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ μέ δάκρυα εἶπε, “Πιστεύω, Κύριε, βοήθησε τὴν ἀπιστίαν μου”. Ὅταν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶδε ὅτι μαζεύεται κόσμος, ἐπέπληξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον καὶ τοῦ εἶπε, “Τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν πνεῦμα, ἐγὼ σέ διατάσσω, ἔβγα ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ μὴ μπῆς ποτέ πλέον μέσα του”. Αὐτὸ, ἀφοῦ ἐφώνaxε καὶ τὸν ἐσπάρaxε δυνατὰ, ἐβγήκε, τὸ δὲ παιδί ἔγινε σάν νεκρὸς, ὥστε πολλοὶ νὰ λέγουν ὅτι πέθανε. Ἄλλ’ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐσῆκωσε καὶ ἐστάθηκε ὄρθιος. Καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐμπῆκε στό σπῆτι, τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθηταὶ του ἰδιαιτέρως, “Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ βγάλωμε;”. Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, “Τὸ γένος αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βγῆ μὲ κανένα ἄλλο μέσον παρὰ μέ προσευχὴν καὶ νηστειάν”. Καὶ ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπερνοῦσαν διὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ κανεῖς τίποτε, διότι ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς ἔλεγε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῆ εἰς τὰ χέρια ἀνθρώπων καὶ θὰ τὸν θανατώσουν καὶ ἀφοῦ θανατωθῆ, τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστῆθῆ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

μόνω ἀμαρτάνομεν ἀλλῆλα καὶ Σοὶ μόνω ἠατρύομεν». Ἡ προσευχὴ μᾶς συνδέει καὶ μᾶς ἐνώνει μὲ τὸν Θεό. Γίνεται μητέρα κάθε ἀρετῆς πού θωρακίζει τὸν ἑαυτὸ μας μὲ τὴν καλυτέρα πανοπλία. Ὅποιος δὲν νιώθει τὴν ἀνάγκη ἀλλῆλα καὶ τὴ δύναμη τῆς προσευχῆς ἐπιβεβαιώνει τὸν λόγον τῆς Ἀποκάλυψης «ὄνομα ἔχει ὃτι ζῆς» (Ἀπ. 3,1), ἀλλῆλα ὁμως εἶναι νεκρὸς. Εἶναι καρδιά χωρὶς παλμούς, ψυχὴ χωρὶς πνοή.

Τὸ κενὸ τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ

Καὶ ὁμως ὑπάρχουν στιγμές στή ζωὴ μας πού ἀπογοητεύομαστε. Σέ κάποιες δύσκολες ὥρες σκληρῆς δοκιμασίας ρωτᾶμε τὸν Θεό γιατί, καὶ Ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἀπαντᾷ. Ἐμεῖς χτυπᾶμε τὴν πόρτα Του καὶ Ἐκεῖνος δὲν μᾶς ἀνοίγει. Τὸ κενὸ τῆς σιωπῆς τοῦ Θεοῦ μᾶς κλονίζει. Τότε ἄς ἀναρωτηθοῦμε μήπως «αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε» (Ἰακ. 4,9). Μήπως εἶναι ἐσφαλμένος ὁ τρό- ➔

14 Μαρτίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ)
Βενεδίκτου όσιου († 543), Εὐσχήμονος όμολογητοῦ επίσκοπου Λαμψάκου († θ' αϊ.).
Ήχος: βαρύς – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Απόστολος: Ἐβρ. στ' 13-20 – Ευαγγέλιον: Μάρκ. θ' 17-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Μαρτίου, Ε' τῶν Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας)
Απόστολος: Ἐβρ. θ' 11-14 – Ευαγγέλιον: Μάρκ. ι' 32-45.

➔ πος καί τό περιεχόμενο τῆς προσευχῆς μας; Ἐραγε αὐτά πού ζητᾶμε μᾶς ὠφελοῦν ἢ μᾶς ζημιώνουν;

Ἀγαπητοί ἀδελφοί, τήν ἀπάντησιν τῆ γνωρίζει μόνο ὁ Θεός. Κάποτε τό ὄχι τοῦ Θεοῦ μᾶς ἴέει «οὐκ εἰσίν αἱ βουλαί μου ὡσπερ αἱ βουλαί ὑμῶν» (Ἦσ. 55,8). Τότε ὑπακοῦμε στό θέλημά Του καί ἀλλιάζουμε τό δικό μας. Ἀνακατατάσσουμε τίς προτεραιότητες καί τά σχέδια τῆς ζωῆς μας. Καί τότε ἡ προσευχή μᾶς ὠριμάζει καί μᾶς ὠφελεῖ περισσότερο. Γι' αὐτό ἄς μὴν τήν ἐγκαταθέσουμε ποτέ. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΙΡΑΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ, «ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ», Ἀρθρα, μελέτες, ἀπολογισμοί, ὁδοιπορικά (Μέ ἀνταποκρίσεις συνεργατῶν), ἔκδοσι 2010. Στό βιβλίό αὐτό καταγράφονται ἴχνη αὐτῆς τῆς «πορείας στήν Ἀφρικῆ» τοῦ Ἀρχιεπ. κ. Ἀναστασίου, καθώς καί μελετήματά του γιά τήν ἀφρικανική θρησκευτικότητα, πού καταδεικνύουν μέ πόσο σεβασμό καί γνώση προσπάθησε νά προσεγγίσει τήν ἀφρικανική ψυχή, προσφέροντάς της τόν θησαυρό τῆς ὀρθόδοξης ἀλήθειας, τῆς σταυρωμένης ἀγάπης καί τῆς ἀναστάσιμης ἐλπίδας τοῦ Χριστοῦ.

ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ, Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΝΩΝ ΜΕ ΚΕΙΜΕΝΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ (σχῆμα 10x14 ἔκατ., σελ. 190). Πρόλογος - μετάφρασι τοῦ Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης Συμεῶν Κούτσα. Ἐνα νέο Ἐγκόλπιο, πολυτελής ἔκδοσι μέ διχρωμία σέ εὔχρηστο σχῆμα, κυκλοφορεῖται, ὡστε κάθε πιστός νά ἀναγινῶσκει τό πρωτότυπο κείμενο καί παράλληλα σέ μιά γλαφυρή καί ζωντανή δημοτική γλώσσα τῆ μετάφρασή του.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὀμώνυμο Λῆμο Ἀτικῆς. Προηγείται ἡ Παράκλησι τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ἕνας ἀπό τοῦς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότις - Λευθυντις· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξι, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσι, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr